

Erion

A Kalandozók Városa III. rész

Ha úgy gondolod, már ismered Eriont, biztosan elvesztél. Nem készülhetsz fel egy öntörvényű világ minden eseményére - hisz a látszólag állandó törvények napról napra, esetleg percről percre változnak. Előfordulhat, hogy az Inkvizítorok Szövetségének ügynökei keresnek életre-halálra, holott hithű pyarronita vagy, s még az is kiderülhet, hogy nem tévedés az egész. Ne csodálkozz hát, ha ezek után a Kard Testvériségének lovagai mentenek meg, s ráadásul szépen kérnek, segíts nekik egy Orwella-szentély lerombolásában! Erion a Káosz legtökéletesebb anyagi megtestesülése: az ott élők s oda látogatók, szolgálják bár a Rendet, valójában a rendezetlenség esszenciáját hordozzák magukban különös céljaikkal és szörnyű tudásukkal. Ezt a tudást bárki megszerezheti, s attól fogva - akaratlanul - a Káosz szolgájává válik. Mert a tudás lényege igen egyszerű, s amíg csak hallod, fel sem foghatod veszélyét; a baj akkor kezdődik, amikor megérted. A veszélyes bölcsesség egyetlen mondatban is összefoglalható: - Az univerzum eseményei sosem azonosak azzal, aminek látszanak...

Szegénynegyed

Lépj a városba a Keleti kapun, s félig máris győzelmet arattál! A tolvajklánok tagjai errefelé sokkal megfontoltabbak: ha nem hivalkodik ruházatot, s erszényedet nem az övedre

kötötted, valami jól látható helyre, nyugtod lehet tőlük. Indulj a főtér felé egyenesen, igaz innen még nem láthatod. Jobb kéz felé óriási, elhanyagolt bérkaszányákat pillantasz meg. Fáradt koldusok kuporognak a kapuk előtt - nyomorúságuk nem talmi, s rongyaikat sem cserélik hétvégén tiszta ruhára. El akarsz rejtőzni a nagyvilág elől? Nosza, jobb helyre nem is tévedhettél volna. Fordulj be az első szűk sikátorba! Orrfacsaró bűz csapja meg orrodát, a viskók és romos házak látványa után az imént magad mögött hagyott bérkaszányák valóságos palotának tűnnek majd. Mocskos utcagyerekek lézengenek mindenfelé, de ne várd, hogy egy kis pénz reményében bármelyikük hozzád fusson megérdeklődni, segíthet-e valamiben! Rég megtanulták már, hogy az erre járóktól legfeljebb néhány rúgást kaphatnak. Tégy úgy, mintha tudnád, merre tartasz, de a fegyvered fölösleges előhúznod - sok hasznát úgysem vennéd. Ha jól alakítasz, talán elhiszik, hogy tudod, mit akarsz - legfeljebb távolról csodálják lovadat, némelyiküknek a nyál is összefut szájában: hetekre megoldaná az élelem beszerzésének állandó gondját. Ha azonban arcodon zavar tükröződik, esetleg túlzott magabizás, nem jutsz messzire. Mire észbe kaphatnál, már lerántottak a lóról, esetleg kiröpül néhány esetlen nyílveendő. Nem, nem rád céloznak, hisz ruházatot vértet is

rejthet; a hátsod dől majd ki alólad, s a hullaméreg senkinek sem kegyelmez. Pattanj fel dühödten, ránts kardot, ám senki sem rohan rád. Az ablakokban üres tekintetű páriák kuporognak, s látszólag ügyet sem vetnek rád. Ezek után nincs sok választásod - igaz az életedből sincs túl sok hátra. Elindulhatsz visszafelé, és sosem érsz ki. A kapualjból eléd pattanók közül levághatsz kettőt-hármat, de a kőzapor előtt nincs hová menekülnöd. Hány kődarabnak kell eltalálnia, hogy vérmocskosan a földre zuhanj? Újra talpra állsz, sebj, van omladék elég. Az itt lakók pontosan céloznak, gondosan ügyelnek rá, hogy a lehetőségek szerint életben maradj. Amikor már alig lélegzel, megrohannak. A tárgyaidat sosem látott gyorsasággal szedik el tőled, s arra sem veszik a fáradságot, hogy megköttözzenek. Mielőtt megpróbálnál talpra vergődni, néhány botütést kapsz, aztán egyikük - véres könnyeiden át nem látod pontosan -, a legnagyobb darab a vállára kap. Mindeközben egyetlen szó sem esett. Ordítasz, segítségért kiáltasz, szidod őket, vagy kincset ajánlasz cserébe életedért. Hiába. Utolsó utad sikátorokon vezet keresztül, néha belső udvarokat keresztesztek, s egy fél nap múltán eléred a Szegénynegyed szélét. Nincs okod a megkönnyebbülésre. Hatalmas kőkerítést pillantasz meg, melyet itt-ott szűk ajtónyílások tarkítanak. Alkonyodik. A fal mellett óvatos árnyak mozdulnak. Hordozód a földre dob - a fájdalom már jön megszokásból. Azután rövid alkudozás halk torokhangon (ne erőlködj, úgysem érted), végül gazdát cserélsz. A behemót, aki idáig cipelt, néhány ezüstpénzt kap, esetleg egy zsák koszos lisztet - mit számít már ez? Újdonsült uraid közül az egyik felkap. A sötétben nem láthatod kicsoda-micsoda, de nem is számít. Béklyót vetnek rád, te megint próbálkozol: könyörögsz vagy átkozódsz. Feleletül legfeljebb némi érthetetlen morgás a válasz. Előbb vagy utóbb feltűnik, milyen különös szagot árasztanak, émelyítő, kissé édeskés, az elmúlás idéző döglletes kipárolgás ez. Kezei, amelyek tartanak hidegek és mégis verejtéktől síkosak. Egy fertályóra, talán kettő, s a fal egyik nyílásához érkeztél. A vasrácsos ajtó nyikorog, az utolsó dolog, amit a külvilágból láttál, az éppen horizontra kapaszkodó vörös hold. Egy kanyar, halálszagú fuvallat, s teljes sötétség borul rád. Valami ősi, megmagyarázhatatlan rettegés kerít a hatalmába - ordítasz, a falak egykedvűen visszhangozzák sikolyodat. Hát eljutottál a Nekropoliszba. Persze, amikor nagy

tervekkel útnak indultál, egész másképp képzelted. Félelmet nem ismerő cimborákra gondoltál, hosszas előkészületekre, hatalmas kincsre, melyet valami rég nem őrzött kriptában találtok, s aminek a rád jutó része elég lesz, talán két hónapra is. Mostanra leszámoltál az életteddel, ám mikor egy tágas teremben a földre dobnak, megborzongsz. Körülötted két tucat aszott, rongyokba öltözött alak, nem messze gyér fényű tűz lobog. Alig talál utat hozzád, az egyik szemedre nem is látsz, ám a másik még működik. Pillantásod megakad a szertedobált csontokon - valaha emberek voltak mind. S ekkor végre megérted, hogy mi lesz a sorsod: az elevenen felfalástól való félelmed legyőzi értelmed utolsó pislákoló szikráját, örjöngeni kezdessz, artikulátlan hangon üvöltöni. Mindhiába...

Nekropolisz

A temetők városrész formában történő megépítésének hagyományát még az őshazából hozták magukkal a kyrek. E szokást megőrizték végig a Birodalom fennállása alatt, ám az újabb korok civilizációi nem szívesen látták halottaikat a falakon belül - a Káosz Évezredei alatt szomorú tapasztalatokra tettek szert ezzel kapcsolatban. Az erioni Nekropolisz egyike annak a kevés számú gigantikus temetőnek, amely még most is áll - s bár a város urai minden lehető óvintézkedést megtesznek -, veszett híre továbbra is intő példaként szolgál Ynev városépítőinek. A holtak negyedét hatalmas fal övezi - akár a Palotanegyed, város a városban ez is. A fal magassága majd mindenütt meghaladja a tíz lábat, s vastagsága is legkevesebb három láb. Négy főbejárat nyílik rajta: hatalmas, abbitacélból kovácsolt kapuk ezek, körülöttük fiatornyok és gyilokjárók. E védművekre a falakon kívül lehet feljutni, hisz elsősorban arra szolgálnak, hogy a Nekropoliszon belül tartsák az egyszer már odajutottakat. Erion fennállása alatt mindössze négyszer fordult elő, hogy komoly csatára került sor a falakon, a Hetedkorban egyszer sem. A fal mögött szabályos utcák húzódtak egykor, csak éppen a telkeken nem lakóházak, hanem különböző méretű sírok, kripták emelkedtek. Mára oly beépítetté vált a

Nekropolisz, hogy csak kevesen ismernek minden ösvényt, s egész kis expedícióra készülhet bárki, ha meg kívánja látogatni valamely rég itt porladó rokonát. A sírokon kívül számtalan szentély, templom áll - az itt élő és dolgozó papok, szerzetesek híre a negyedével vetekszik. Mondják, Ynev legerősebb papimágia-kisugárzása innen ered, s ez érthető is, hisz az eltemettek igen nagy számban térnek vissza az Elsődleges Anyagi Síkra éppen itt, a papi rendek pedig mindent megtesznek, hogy legalább szentélyeik háborítatlanok maradjanak. Az itt kísértő intelligens élőholtak egész kis birodalmakat hoztak részre, vezetőik gyakran azok az egykoron szentéletű papok, akik itt teljesítettek szolgálatot. A túlvilági nyugalomhoz nem elég, hogy valaki az isteneknek tetsző módon éli életét; azt, hogy visszajár-e sok minden befolyásolja.

Halálának körülményei, a temetési szertartás, s persze, hogy szentelt-e maga a föld, ami befogadja. A Nekropoliszban pedig a papok is gyakran szörnyhalált lelnek, s mint mondják, jó, ha a kripták egytizede szentelt.

1994.08.

Szerző: Novák Csanád

Forrás: Rúna magazin I.évf./7.szám

Szerkesztette: Magyar Gergely